

Arrest

nr. 124 911 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Teheran. Op 10 oktober 2008 verliet u Iran nadat u er problemen kende omwille van een overspelige relatie. Op 15 december 2008 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een asielaanvraag in omwille van deze problemen een eerste asielverzoek in. Dit verzoek werd op 7 mei 2010 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) aangezien u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakte. Op 20 juli 2010 diende u bij de DVZ een tweede asielaanvraag in. Daar u niet binnen de 15 dagen gevolg gaf aan de oproep u aan te bieden op 27 juli 2010 werd u door DVZ geacht afstand te hebben gedaan van uw

asielaanvraag. Op 24 december 2010 diende u een derde asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag baseert u zich opnieuw op de problemen die u naar aanleiding van uw eerste asielverzoek aanhaalde. U beweert verder problemen te vrezen met uw vader omwille van uw buitenechtelijke relatie. U stelt bovendien dat uw ouders in Iran onder druk worden gezet door hun omgeving. Ze zouden uiteindelijk zijn verhuisd. De man van de vrouw waarmee u voor uw vertrek uit Iran een relatie mee zou hebben gehad zou u nog steeds zoeken en u legt in dit verband twee oproepingsbrieven uit 2008 voor. U legt in het kader van uw derde asielaanvraag twee oproepingsbrieven, uw nationale kaart, uw militaire kaart en een doktersbriefje voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw derde asielverzoek een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. In het kader van uw derde asielaanvraag verwijst u immers naar elementen die u reeds in uw eerste aanvraag aanhaalde en naar elementen die in het verlengde ervan liggen (cgvs, p. 3). Concreet verwijst u naar de problemen die u had met de echtgenoot van de vrouw waarmee u een affaire had en de problemen met uw vader en het gerecht ten gevolge hiervan (cgvs, p. 3-4). Ter ondersteuning van uw derde aanvraag legt u twee oproepingsbrieven, uw nationale kaart, uw militaire kaart en een doktersbriefje voor. In het kader van uw eerste asielverzoek oordeelden de Commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven vanwege uw gebrek aan kennis aangaande de Iraanse wetgeving inzake 'zena' en de toepassing ervan in de praktijk, uw gebrek aan informatie omtrent uw eigen juridische situatie en uw gebrek aan informatie over het lot van uw 'partner' S. waarvan u zelf stelde niet eens een poging te hebben ondernomen om dit te achterhalen.

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen over uw problemen in Iran kan er in het kader van uw derde asielverzoek ook geen geloof worden gehecht aan de nieuwe elementen die in het verlengde van deze problemen zouden liggen namelijk uw bewering dat er wel degelijk een klacht tegen u zou zijn ingediend en de problemen die u met uw vader zou kennen.

Aangaande de oproepingsbrieven die u neerlegt dient verder te worden opgemerkt dat hieruit op geen enkele manier kan worden afgeleid dat u in het kader van de door u aangehaalde feiten door de Iraanse overheden zou worden opgeroepen. De documenten ondersteunen uw beweringen met betrekking tot de aard van uw problemen in Iran dan ook geenszins. Uw militaire kaart en uw nationale kaart zijn slechts een indicatie van uw Iraanse identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat, en wijzigen bovenstaande vaststelling dan ook niet. Het door u neergelegde doktersattest heeft geen enkele betrekking op uw problemen in Iran.

Het voorgaande laat toe te concluderen dat ook in het kader van uw derde asielverzoek geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Bijgevolg moet er worden gesteld dat er in u hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel haalt zij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Door de verwevenheid van beiden middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor

uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij stelt dat zij *“inderdaad geen identiteitsdocumenten neerlegt”* doch geprobeerd heeft deze te bekomen, wijst de Raad er evenwel op dat verwerende partij in onderhavige beslissing duidelijk aangeeft dat haar Iraanse identiteit niet ter discussie staat nu haar militaire kaart en haar nationale kaart hiervan een indicatie zijn. Het verweer van verzoekende partij is derhalve niet dienend.

2.2.4. De Raad stelt vast dat onderhavig verzoekschrift van verzoekende partij een perfecte kopie betreft van haar verzoekschrift van 2 februari 2010 gericht tegen de beslissing van verwerende partij van 6 januari 2010 waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van haar eerste asielaanvraag werden geweigerd. Hierin legt verzoekende partij de nadruk op het nog bestaan van de doodstraf en de steniging in Iran en op het gegeven dat de rechten van verdediging er niet worden geëerbiedigd, geeft zij een theoretische uiteenzetting van de bewijslast en merkt zij op dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielzoeker rekening moet worden gehouden met zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. De Raad wijst erop dat deze middelen werden besproken in zijn arrest nr. 43 110 van 7 mei 2010 waarbij het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas werd bevestigd.

Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing aangaande de nieuwe gegevens aangebracht in het kader van de huidige asielaanvraag totaal ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.6. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om de geloofwaardigheid van haar eerder ongeloofwaardig bevonden asielrelaas te herstellen. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. Evenmin komt zij om reden van deze ongeloofwaardigheid in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Waar verzoekende partij opmerkt dat de situatie voor de bevolking in bepaalde regio's van Irak bedreigend is, oordeelt de Raad dat dit argument niet dienend is daar verzoekende partij niet uit Irak afkomstig is.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT